

Banca păcătosului

„Veniți mai în față, vă rog, și nu vă așezați pe banca păcătosului!” Aceste cuvinte au venit din gura unui creștin mai vârstnic și erau adresate unui tânăr și unei tinere, care erau pe cale să se așeze pe ultima bancă a sălii în care era predicată Evanghelia în fiecare duminică. Tânăra îi era cunoscută vorbitorului ca o creștină credincioasă și el presupunea că și însoțitorul ei era creștin credincios.

Totuși, pentru a înțelege remarca ciudată, este nevoie de o scurtă explicație. S-a făcut constatarea că străinii neconvertiți care vizitează adunările, caută aproape fără excepție locurile din spate. Dacă acestea erau ocupate, atunci mulți preferau să plece mai departe, decât să se fi așezat mai în față, în apropierea predicatorului. Pentru a împiedica aceasta, cei cunoscuți ca fiind credincioși erau îndemnați să se așeze în băncile din față, după posibilitate, pentru a se economisi astfel spațiu pentru cei care voiau să stea mai bine în spate.

Dacă tânărul ar fi fost un creștin credincios, cum se presupunea, atunci fără îndoială că ar fi urmat de bunăvoie solicitarea. Dar vorbitorul se înșelase cu privire la el. Nu numai că era neconvertit, ci nutrea o ură adânc înrădăcinată față de toți cei care se pretindeau a fi convertiți. Și remarca oarecum imprudentă, chiar dacă bine intenționată, nu era potrivită ca să-i potolească ura, ci i-o aprindea și mai mult.

Numai la insistența neîncetată a surorii sale credincioase mersese în seara aceasta cu ea la adunare. Dar înainte să se învoiască, el o pusese să-i promită să se așeze cu el pe unul dintre ultimele locuri, aproape de ușă. Fata ar fi urmat cu plăcere invitația să vină mai în față, dacă fratele ei ar fi mers cu ea; dar acesta nu se mișca din loc. Remarca îl supăraseră atât, încât n-a putut să se gândească la nimic altceva în timpul întregii prelegeri.

„Ce-și închipuie oamenii aceștia!” murmură el înverșunat pentru sine. „Ei se consideră prea sfinți și prea buni, ca să poată să șadă pe aceeași bancă cu păcătoșii, care nu sun mai răi decât ei, poate chiar mai buni decât majoritatea acestor ipocriți. Banca păcătosului! Va dura mult până mă vor vedea din nou aici, ca să stau pe banca lor de păcătos.” Ceea ce mârâise în sine sa în timpul adunării, cu supărare îndârjită, și-a croit drum cu violență din lăuntru său când părăsise sala împreună cu sora lui. El n-a neglijat nici să-și traducă în faptă intenția, căci niciodată n-a mai luat loc pe „banca păcătosului” din acea sală.

Au trecut aproximativ doi ani. Atunci a hotărât R. M., așa se numea tânărul, să participe din nou la o adunare de evanghelizare. Ce l-a determinat, este greu de spus. Adunarea avea loc într-o sală spațioasă. Pe atunci, R. M. avea legături cu un tânăr păcătos, care l-a însoțit la prelegere. Iarăși s-a așezat foarte în spate, pe – „banca păcătosului”.

Vorbitorul a vorbit serios și emoționant. Dar pentru R. M. și pentru însoțitorul lui păcătos, munca sa a fost zadarnică. Când adunarea a fost încheiată și toți ieșeau, cei doi se amuzau în privința celor auzite, repetau batjocoritor cuvintele serioase și maimuțureau ținuta și mișcărilor predicatorului, spre încântarea lor reciprocă. Aceasta a fost toată impresia acestei adunări de seară asupra lui R. M. După această perioadă, el a devenit mai inabordabil ca oricând. Au trecut mai mulți ani, dar nimeni n-a mai putut să-l determine să meargă la o adunare de evanghelizare.

Dar ziua de dat socoteală trebuie să vină pentru fiecare, mai devreme sau mai târziu. Dacă această socoteală are loc în „timp”, aceasta înseamnă că dacă omul este convins în timpul prezent al harului de vina păcatului său și de starea sa păcătoasă și învață să-L cunoască pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul-Mântuitor, atunci rezultatul este *mântuirea*. Dacă ea este amânată până în ziua judecării, atunci nu mai rămâne decât *osânda veșnică*.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Ziua socotelii a venit pentru R. M. în „timp”, așa că nu mai trebuia să se teamă de „ziua judecării și a pieirii oamenilor neevlavioși” [2 Petru 3.8]. Sora sa loială

nu înceta să se roage pentru el și în timpul tuturor acestor ani, în care el Îi întorsese cu desăvârșire spatele lui Dumnezeu, ea n-a lăsat nicio ocazie nefolosită ca să-l îndrepte spre mântuirea sufletului său și seriozitatea veșniciei. Ea a reușit în cele din urmă să-l facă să promită că o va mai însoți din nou o dată la o adunare de evanghelizare. Pentru aceasta, ei îi venise în ajutor o împrejurare deosebită. Fratele ei o rugase insistent pentru o favoare, pe care ei nu i-a fost ușor să i-o acorde. Când el și-a repetat rugămintea, ea a profitat de avantajul ei și a promis că îi va îndeplini dorința cu condiția ca el s-o însoțească într-o seară, când domnul M., un evanghelist cunoscut, își va ține prelegerile anunțate. El i-a făcut promisiunea, fără să aibă intenția s-o îndeplinească cu adevărat, și a obținut în schimb ceea ce își dorea.

Când au început prelegerile, R. M. s-a organizat astfel, încât seară de seară avea altă scuză, până într-o seară, era ultima ocazie, când sora sa l-a încolțit tare. Ea era susținută în efortul ei de către mama ei, care i-a cerut să fie bărbat și să-și respecte cuvântul dat. Când R. M. a văzut că nu putea să scape de promisiunea sa fără să procedeze dezonorant, el s-a hotărât să meargă, fără plăcere, dar a insistat ca sora lui să se supună tuturor dorințelor sale. Ea a trebuit să se oblige că se va așeza din nou în spate de tot, pe „banca păcătosului”, și, de îndată ce adunarea va fi terminată, să se scoale și să meargă afară împreună cu el, ca nimeni să nu găsească ocazia să vorbească personal ceva cu el la sfârșitul orei. Ea a promis că se va orienta cu totul după dorințele sale; și au mers, suficient de devreme, ca să mai găsească liber ultimul loc.

Sala era ocupată până la refuz. Vorbitorul a ales pentru prelegerea sa trei pasaje din Sfânta Scriptură, în care persoanele speraseră să primească o binecuvântare, dar veniseră „prea târziu”. Primul pasaj era Ioan 5, potrivit căruia, bărbatul paralytic, care suferea de boala sa de 38 de ani, ajungea întotdeauna „prea târziu” ca să fie vindecat, când îngerul tulburase apa. Al doilea pasaj era Faptele apostolilor, istoria vistiernicului etiopian, care se întorcea din Ierusalim în îndepărtata sa patrie. El nu mai putuse primi binecuvântarea dorită, care era în legătură cu poporul iudeilor, cu Templul lor și cu închinarea din Ierusalim, deoarece timpul binecuvântărilor pentru acest popor trecuse. Iudeii Îl scosese afară pe Fiul lui Dumnezeu, Mesia al lor, L-au pironit pe cruce, și toată națiunea se afla sub norii amenințători ai unei judecăți îngrozitoare, divine. Al treilea pasaj era istoria celor cinci fecioare nehibzuite, din Matei 25.

Primii doi, cu toate că ajunseseră prea târziu pentru binecuvântare, așa cum și-o imaginaseră ei, au primit-o într-un mod mult mai minunat din mâinile Aceluia care cunoaște orice suflet însetat după mântuire și binecuvântare, și care este El Însuși izvorul binecuvântării veșnice, minunate. Cele cinci fecioare nehibzuite, dimpotrivă, au pierdut pentru totdeauna binecuvântările care ar fi trebuit să fie și partea lor. Când au vrut să intre la nuntă, au găsit ușa încuiată pentru totdeauna. Predicatorul a zăbovit cu seriozitate profundă mai mult timp la descrierea acestui fapt îngrozitor. El le-a prezentat ascultătorilor săi, că cele cinci fecioare nehibzuite nu fuseseră „păgâni”, care nu auziseră niciodată Evanghelia, că ele reprezentau mai degrabă astfel de mărturisitori, care veniseră adesea la biserică, la case de adunare sau chiar la adunări de evanghelizare, dar nu lăseseră niciodată glasul lui Dumnezeu, care invită, să vorbească inimilor lor. Candelele frumos curățate ale unei mărturisiri creștine sunt dovada că ele nu erau nici păgâne, nici necredincioase; dar ele uitaseră lucrul esențial: untdelemnul!

„Cercetează-te atent, să vezi dacă nu cumva ai rămas fără untdelemn!” a strigat predicatorul, avertizând, și pentru a face și mai gravă importanța subiectului pentru ascultătorii săi, el a continuat cu glas ridicat: „Dacă Domnul ar veni în clipa aceasta, atunci omul bătrân, care șade acolo, care de cincizeci de ani este membru al bisericii și de multe ori a serbat împreună cu noi cina Domnului, dar a rămas neconvertit, va fi lăsat în urmă pentru judecată” și, întinzându-și brațul spre fundul sălii, a strigat: „La fel și acel bărbat tânăr de acolo, care a auzit Evanghelia deja mai înainte, dar a plecat batjocorind-o, și el ar trebui să rămână în urmă pentru osânda veșnică, prea târziu, prea târziu!”

Domnea o tăcere profundă, solemnă, în timp ce predicatorul descria spaima osândei veșnice. Atât vorbitorul, cât și credincioșii prezenți, erau sub adâncă impresie că în seara aceasta, Duhul lui Dumnezeu „încheia socotelile” cu unele suflete.

După ce adunarea se terminase și fusese lansată invitația obișnuită pentru cei care doresc să rămână în urmă, sora lui R. M. se sculă, conform promisiunii ei, ca să meargă afară împreună cu fratele ei, dar el n-o urma. El nu se mișca de pe locul său.

Să ascultăm acum chiar din gura sa, cum S-a ocupat Domnul de el în această seară.

„Nu-mi pot aduce aminte niciun cuvânt rostit de predicator, în afară de singurul lucru pe care el l-a spus, arătând spre mine: „Acel bărbat tânăr de acolo, care a auzit Evanghelia deja mai înainte, dar a plecat batjocorind-o, și el ar trebui să rămână în urmă pentru osânda veșnică. Va fi prea târziu pentru el, prea târziu!” Aceste cuvinte au pătruns așa de puternic în sufletul meu, încât tremuram din cap până-n picioare. Era ca și când Dumnezeu Însuși ar fi povestit vorbitorului cum mă distrasem atunci, la cealaltă ocazie, cu privire la predicator și la cuvintele sale. La terminarea adunării voiam să mă scol și să ies împreună cu sora mea, dar eram incapabil să mă ridic de pe locul meu. Eu mi-am dat seama limpede: Dumnezeu voia să mă mântuiască *în sera aceasta* sau nu voi mai găsi niciodată vreă ocazie. Un creștin a venit și m-a întrebat dacă am dorința să fiu mântuit. Am dat din cap afirmativ, iar el s-a așezat lângă mine și mi-a arătat multe pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar n-am găsit pace pentru sufletul meu zguduit până în temelii, până nu mi-a arătat Romani 10.9. Dar cuvintele: „Că dacă vei *mărturisi* cu gura ta pe Isus ca Domn și vei *crede* în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit” au făcut calea mântuirii așa de simplă, încât am găsit curaj să-L mărturisesc din ceasul acela pe Mântuitorul păcătoșilor ca *Domn și Mântuitor al meu*, crezând că Dumnezeu L-a înviat dintre morți și *pentru îndreptățirea mea*. (Romani 4.25.) Din clipa aceasta, spaima de Dumnezeu și de judecata veșnică a fost luată de pe sufletul meu, iar bucuria și pacea s-au revărsat înăuntru. Astfel mi-a venit în întâmpinare Dumnezeul îndurător și milostiv, în dragostea Sa condescendentă, și m-a mântuit, în timp ce eu stăteam în acea seară acolo, pe „banca păcătosului”, în tot caracterul meu detestabil.

„Ziua următoare mi-a adus o luptă violentă când am mers la muncă. Simțeam că trebuie să-L mărturisesc pe Domnul colegilor mei de lucru, dar am renunțat, pentru că vrăjmașul a fost mai tare decât mine. Aceasta m-a făcut foarte nefericit. Dar Domnul mi-a venit în ajutor. Am primit câteva invitații la adunări, tipărite, pe care le-am împărțit prietenilor mei de afaceri în ziua următoare. Domnul mi-a dăruit curajul pentru aceasta. Acum se știa că *sunt convertit*. Prietenii mei erau surprinși, apoi au râs de mine și m-au batjocorit. Dar inima mea era fericită, deoarece Dumnezeu mi-a dat harul să le ascult liniștit cuvintele și să vorbesc deschis cu ei despre Domnul și Mântuitorul meu.”

Cu aceasta se încheie povestea lui R. M. Ea nu conține nimic deosebit, știu aceasta, și totuși, ea relatează ceva mare, și anume, cum un păcătos pierdut, care începuse să tremure înaintea lui Dumnezeu, a fost strămutat dintr-odată, simplu, prin credința în lucrarea săvârșită a lui Isus Hristos, de pe calea cea largă, care duce la pierzare, pe calea vieții, de pe „banca păcătosului” între cei sfinți. Căci despre cei care au fost împăcați cu Dumnezeu prin sângele lui Isus Hristos, se spune: „*ați fost spălați, ... ați fost sfințiți, ... ați fost îndreptățiți*” (1 Corinteni 6.11). Și cu siguranță că acesta este totuși un lucru mare!

Titlul original: „Die Sünderbank”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*